

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

ในอดีตนั้น คนส่วนใหญ่มักให้ความสำคัญกับผู้ที่สติปัญญาสูง โดยเชื่อว่าจะทำให้บุคคลนั้นประสบความสำเร็จในชีวิต ทำให้องค์กรหรือสังคมเจริญก้าวหน้า แต่ในปัจจุบันนี้ได้มีการค้นพบแล้วว่า การมีสติปัญญาและความคิดที่ปราดเปรื่องนั้น แม้จะทำให้บุคคลเหล่านั้นเรียนได้ประสบความสำเร็จ สามารถเข้าทำงานในตำแหน่งที่ดี และเป็นบุคคลสำคัญในองค์กรได้ แต่ความฉลาดทางสติปัญญาเพียงอย่างเดียวนี้ ไม่สามารถเป็นหลักประกันได้ว่าบุคคลนั้นจะประสบความสำเร็จในชีวิตทั้งในด้านการเรียน การงาน และชีวิตส่วนตัวเสมอไป บ่อยครั้งที่คนเก่งจบการศึกษาสูงๆ มีเกียรติบัตรรับรองความสามารถมากมาย แต่กลับไม่เป็นที่ยอมรับของผู้อื่น ในทางกลับกัน ผู้ที่มีความฉลาดทางอารมณ์ ที่ดี แม้ไม่เก่งมากมาย กลับมีโอกาสดำรงตำแหน่งสูงๆ ในองค์กร เป็นที่เคารพ เทิดทูนของลูกน้อง เป็นที่ชื่นชมของเจ้านายและเพื่อนร่วมงาน รวมไปถึงการเป็นบุคลากรที่มีประสิทธิภาพของสังคมและประเทศชาติอีกด้วย

เทอดศักดิ์ เดชคง (2542, หน้า 18) มีความเห็นว่า การที่บุคคลประสบความสำเร็จอย่างแท้จริงนั้น ความฉลาดทางสติปัญญามีส่วนเพียงร้อยละ 20 ของปัจจัยสนับสนุนความสำเร็จ ในขณะที่ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 80 มาจากปัจจัยอื่นๆ รวมทั้งความฉลาดทางอารมณ์ด้วย นอกจากนี้ ศันสนีย์ ฉัตรคุปต์ (2542, หน้า 8, อ้างใน แสงหทัย โปธา, 2544, หน้า 1) ยังได้ยืนยันถึงผลการวิจัยเกี่ยวกับผู้บริหารระดับสูงที่ประสบความสำเร็จพบว่า ความฉลาดทางสติปัญญาไม่มีความสำคัญ แต่บุคลิกภาพและการแสดงออกทางอารมณ์ของบุคคลเป็นสิ่งสำคัญกว่า การประสบความสำเร็จในชีวิตนั้นคือความพึงพอใจในความสุขของสถานะที่ตนเองดำรงอยู่

วีระวัฒน์ ปันนิตามัย (2542, หน้า 34) กล่าวว่า ความฉลาดทางอารมณ์ของบุคคลนั้นเป็นความสามารถในการเรียนรู้จักอารมณ์ ความรู้สึกของตน ให้ตระหนัก มีสติ รู้เท่าทันสาเหตุและความแปรผันด้านอารมณ์ของตน เป็นการเรียนรู้ พุฒคฤภายในตน บริหารจัดการอารมณ์ อุปนิสัยใจคอของตนไปในทางที่สร้างประโยชน์แก่ทุกฝ่าย สร้างแรงจูงใจที่ดีให้แก่ตนเองในทางที่สร้างสรรค์

ตันสนีย์ วรรณางกูร (2544, หน้า 17-34) ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีความฉลาดทางอารมณ์ที่ดีว่า เป็นผู้ที่มีมองโลกในแง่ดี คิดในทางบวก พร้อมทั้งจะเผชิญความทุกข์และความสุขในชีวิตได้โดยไม่หวั่นไหว รู้จักยอมรับและพอใจในชีวิตที่ตนเองเป็นอยู่ ขณะเดียวกันก็ภูมิใจในความเป็นตัวของตัวเอง และยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคลได้ สามารถปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่น และพร้อมที่จะนำพาตนเองก้าวไปสู่จุดหมายของชีวิตที่ได้จัดวางไว้ ผู้ที่มีความฉลาดทางอารมณ์ดีจึงดำเนินชีวิตอย่างมีหลัก มีเป้าหมาย มีความหวัง และมีพลังใจ นอกจากนี้ยังพบว่า การพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ ของบุคคลนั้น สามารถกระทำไ้ตั้งแต่วัยเด็ก ดังที่ เทอดศักดิ์ เดชคง (2543, หน้า 43) กล่าวว่า แม้บุคคลจะมีความฉลาดทางสติปัญญาปานกลาง แต่หากรู้จักฝึกฝนตนเอง ก็จะประสบความสำเร็จในชีวิตได้ และความฉลาดทางสติปัญญานั้นสามารถฝึกฝนให้มีมากขึ้นได้ แต่ก็ไม่มากนัก ต่างจากความฉลาดทางอารมณ์ที่สามารถฝึกฝนได้ตลอดชีวิต และยังคงคล้องกับความเห็นของ Weisinger (1998, p.1) ที่ว่า ระดับของความฉลาดทางอารมณ์นั้น สามารถเพิ่มขึ้นได้ หากได้รับการฝึกฝน พัฒนา และส่งเสริมอย่างเหมาะสม ดังตัวอย่างที่ วีระวัฒน์ ปันนิตามัย (2542, หน้า 168) ได้อ้างถึงผลการนำการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์มาใช้ในสถานศึกษาหลายแห่งในสหรัฐอเมริกา ตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงระดับมัธยมตอนปลายพบว่า นักเรียนที่มีความฉลาดทางอารมณ์สูงมักเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบ กล้าแสดงสิทธิของตน เป็นที่รู้จักในหมู่เพื่อนฝูง ชอบช่วยเหลือผู้อื่น แสดงความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ห่วงใย มีทักษะในการแก้ไขปัญหาหรือความขัดแย้งได้ดี ควบคุมตนเองได้ คิดก่อนพูด คิดก่อนทำ มีความรู้สึกที่ดี ผูกพันต่อครอบครัวและโรงเรียน มีความก้าวร้าวลดลง และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นอีกด้วย

จากลักษณะและความสำคัญของความฉลาดทางอารมณ์ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นนั้น ทำให้ทั่วโลกมีความตื่นตัว และให้ความสำคัญกับการมุ่งเน้นให้บุคลากรของตนมีระดับความฉลาดทางสติปัญญาที่เพิ่มขึ้นควบคู่ไปกับการพัฒนาจิตใจคนด้วย ดังนั้นการจัดการเรียนรู้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน (กรมวิชาการ 2542, หน้า 25) จึงได้มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนมีความฉลาดทางอารมณ์ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นต่อการใช้ชีวิต โดยมุ่งปลูกฝังตั้งแต่เด็กๆ ให้มีความเข้าใจตนเอง เข้าใจเห็นอกเห็นใจผู้อื่น และสามารถแก้ไขข้อขัดแย้งทางอารมณ์ อันจะนำไปสู่การยกระดับจิตใจให้มีความสุขอย่างที่ควรจะเป็น และสามารถเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ได้

จากการพิจารณาหลักสูตรการศึกษาของระดับอุดมศึกษาแล้ว พบว่ารายวิชาเกี่ยวกับการอ่านวรรณคดี เป็นรายวิชาหนึ่งที่สามารถส่งเสริมให้นักศึกษามีโลกทัศน์ที่กว้างไกล สามารถเข้าใจ

ถึงพฤติกรรมและความรู้สึกของผู้อื่น สามารถมองชีวิตได้ตามความเป็นจริง และช่วยให้นักศึกษาได้สัมผัสกับความงดงามทางภาษาในวรรณคดีด้วย

วรรณคดีหมายถึง บทประพันธ์ที่ร่ำเรียงตรึงใจผู้อ่าน ปลุกมโนคติ ทำให้เพิกเฉยและเกิดอารมณ์ต่างๆ วรรณคดีอาจสอนเราทางอ้อมโดยให้เราได้เห็นชีวิตและแง่ของชีวิตแปลกๆ ต่างๆ (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2528, หน้า 12) จะเห็นว่า นอกจากวรรณคดีจะสะท้อนถึงชีวิตและพฤติกรรมของมนุษย์ออกมาเป็นเรื่องราว ผ่านตัวละครต่างๆ แล้ว วรรณคดียังสอดแทรกหลักปรัชญาชีวิต หรืออุดมคติในการดำรงชีวิตอย่างง่าย ๆ ของมนุษย์ผสมผสานเข้าไปด้วย เช่น การเห็นคุณค่าของความกตัญญู การเห็นคุณค่าของความสุจริต เป็นต้น นอกจากนี้ สิ่งที่ผู้เรียนวรรณคดีจะได้รับไม่ใช่แค่ความเพิกเฉยเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ผู้เรียนยังมีโอกาสที่จะพัฒนาความสามารถในการคิดวิเคราะห์ได้อีกด้วย (สุกัญญา เกาะวิวัฒนากุล, 2543, หน้า 3)

ดังนั้นจึงสามารถกล่าวได้ว่าการเรียนการสอนในรายวิชาการอ่านวรรณคดีสามารถช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความรู้ความสามารถทั้งในเชิงพุทธรพิสัย (Cognitive Domain) และเชิงจิตพิสัย (Affective Domain) นั่นคือความสามารถในการอ่าน ตีความ วิเคราะห์เนื้อหาในวรรณคดีรวมทั้งแง่มุมและสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตที่เกิดขึ้นอย่างลึกซึ้ง และผู้อ่านวรรณคดียังได้รับการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของตนเอง ได้พัฒนาคุณภาพทางด้านอารมณ์และจิตใจ ซึ่งรวมถึงความพร้อมที่จะแก้ไข ปรับปรุง พัฒนาตนเอง และสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับคนรอบข้าง ดังที่ ทวีศักดิ์ ญาณประทีป (2531, หน้า 102) ได้ให้ความเห็นว่า เมื่อได้อ่านเรื่องราวจากหนังสือ ผู้อ่านจะประเมินค่าตัวละครในเรื่องว่า ตัวละครใดแสดงพฤติกรรมที่ได้รับผลที่น่าพอใจ ผู้อ่านย่อมอยากเลียนแบบพฤติกรรมและความคิดนั้น ตรงกันข้าม ถ้าตัวละครใดแสดงพฤติกรรมแล้วได้รับผลเสีย ผู้อ่านจะพยายามหลีกเลี่ยงพฤติกรรมนั้นๆ ดังนั้นวรรณคดีจึงมีบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างบุคลิกภาพ ทักษะคิดและพฤติกรรมของแต่ละบุคคลในสังคม และยังช่วยพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ของผู้อ่านให้เพิ่มขึ้น

จากความสำคัญของการเรียนวรรณคดีที่จะช่วยเสริมสร้างความฉลาดทางอารมณ์และความสามารถในการคิด วิเคราะห์ ตีความเนื้อหาจากเรื่องทีอ่านดังที่กล่าวมาแล้วนั้นพบว่า ทักษะการอ่านเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการศึกษา เพราะการอ่านถือว่าเป็นเครื่องมือใช้ในการแสวงหาความรู้ของมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาในระดับใด จำต้องอาศัยการอ่านจากตำรา หนังสือ บันทึกลง หรือสิ่งพิมพ์ต่างๆ ไม่เพียงแต่การแสวงหาความรู้ในด้านการศึกษาเท่านั้น การอ่านยังมีความสำคัญและมีประโยชน์กับชีวิตของมนุษย์มากในทุกด้านทุกโอกาส การอ่านนั้นมีประโยชน์ต่อมนุษย์มากมาย นับประการ การอ่านยังถือเป็นทักษะหนึ่งที่มีมนุษย์สามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนา

ชีวิต จิตใจ และอารมณ์ให้มีความเหมาะสมต่อสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงเห็นได้ว่า ทักษะการอ่านนั้นเป็นทักษะที่เหมาะสมอย่างยิ่งต่อการนำมาใช้ควบคู่กับการเรียนวรรณคดี เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในการอ่านและได้พัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ด้วย

อย่างไรก็ตาม สภาพการเรียนรู้การสอนอ่านในปัจจุบันและผลการวิจัยที่เกี่ยวกับการอ่านภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่ผ่านมาพบ่ว่า ความสามารถทางการอ่านของเด็กไทยไม่อยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจ มีผลสัมฤทธิ์ของการอ่านอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ทั้งนี้ที่ได้มีการปรับปรุงแก้ไขกันมาตลอด ปัญหาดังกล่าวนี้เกิดขึ้นกับนักเรียนทุกระดับตั้งแต่ประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา (กนกวรรณ คาเดท, 2539, หน้า 2) ดังที่ บันลือ พฤษะวัน (2534, หน้า 1) อ้างว่า นายกสมาคมการอ่านได้เปิดเผยผลการวิจัยชิ้นหนึ่งซึ่งสรุปได้ว่า ผู้เรียนวัย 15-25 ปี ซึ่งอยู่ในระดับมัธยมศึกษาถึงอุดมศึกษา มีทักษะการอ่านไม่ดีพอ อ่านแล้วจับประเด็นสำคัญไม่ได้ จับได้แต่ข้อปลีกย่อย

เมื่อพิจารณาสาเหตุของความบกพร่องในการอ่านของผู้เรียนแล้วพบว่า มีสาเหตุที่พอจะสรุปได้สองประการใหญ่ๆ ด้วยกัน ประการแรกคือ ครูใช้วิธีสอนอ่านที่ไม่เหมาะสม เช่น ครูใช้วิธีสอนอ่านแบบยัดตัวครูเป็นศูนย์กลาง หรือใช้วิธีสอนแบบเก่าๆ ทำให้ความสามารถทางการอ่านของผู้เรียนไม่ได้รับการพัฒนาเท่าที่ควร และทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย ขาดความสนใจในการเรียน สาเหตุประการที่สอง เนื่องมาจากความบกพร่องที่เกิดจากตัวผู้เรียนเอง เช่น ผู้เรียนขาดความสนใจเรียน มีความรู้ด้านศัพท์จำกัด หรืออาจไม่แม่นยำเรื่อง โครงสร้างของภาษา (เบญจมาศ โกมลไสย, 2537, หน้า 2) ซึ่งสอดคล้องกับ เตือนใจ ดันงามตรง (2534, อ้างใน นันทิยา แสงสิน, 2540, หน้า 7) ที่ได้ให้ความเห็นว่า ผู้สอนมักจะมุ่งเน้นการสอน โครงสร้างและคำศัพท์ ไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้อ่านเพื่อจับใจความด้วยตัวเอง และสุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2530) ได้กล่าวว่า การสอนทักษะการอ่านในระยะที่ผ่านมา เน้นการออกเสียงแบบคำต่อคำและประโยคต่อประโยค โดยผู้สอนให้เนื้อเรื่องมาพร้อมกับคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ซึ่งการสอนในลักษณะนี้มีได้เน้นกระบวนการอ่านให้ต่อเนื่องเพื่อให้เข้าใจความหมาย ดังนั้น นันทิยา แสงสิน (2540, หน้า 7) จึงได้สรุปว่า ในการจัดการเรียนการสอนอ่านเพื่อช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านของผู้เรียนนั้น ครูผู้สอนควรศึกษาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับการอ่านในหลายๆ ด้าน เช่น องค์ประกอบหรือปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการอ่าน แนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับกระบวนการอ่าน ทฤษฎีโครงสร้างทางความรู้กับการสอนอ่าน แนวทฤษฎีการสอนอ่าน และกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนไทย

จากสภาพปัญหาดังที่กล่าวมาข้างต้น จึงได้มีความพยายามนำเทคนิควิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพมาใช้ในการเรียนการสอนอ่าน พบว่าเทคนิคการสอนอ่านวิธีหนึ่งที่น่าสนใจคือ เทคนิคการต่อชิ้นส่วน (Jigsaw Technique) ซึ่งเป็นหนึ่งในเทคนิคตามแนวคิดของทฤษฎี การเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) และมีองค์ประกอบที่สำคัญอยู่ 5 ประการ ได้แก่ ผู้เรียนมีการพึ่งพากันในกลุ่ม ผู้เรียนมีความรับผิดชอบ ผู้เรียนมีทักษะการทำงานแบบร่วมมือกัน ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กันโดยตรง และผู้เรียนมีการประเมินการทำงานและความสำเร็จของกลุ่ม เมื่อพิจารณาองค์ประกอบที่สำคัญของเทคนิคการต่อชิ้นส่วนนี้แล้วพบว่า เมื่อนำมาใช้สอนเนื้อหาทางวรรณคดีแล้ว จะช่วยส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และความฉลาดทางอารมณ์ของผู้เรียนได้ เทคนิคการต่อชิ้นส่วนนี้ คือเทคนิคการสอนอ่านที่คิดขึ้นโดย Aronson และคณะ เป็นวิธีการที่เน้นให้ผู้เรียนรู้สึกถึงความรับผิดชอบต่อตนมีต่อกลุ่ม โดยการแต่งตั้งให้ผู้เรียนแต่ละคนเป็นผู้เชี่ยวชาญ (Expert) ในแต่ละสาขาที่มอบหมาย และผู้เชี่ยวชาญนั้นต้องมาสอนเพื่อนคนอื่นๆ ในกลุ่มในเรื่องที่ตนรู้ ซึ่งเทคนิคการต่อชิ้นส่วนนี้เหมาะกับการสอนเนื้อหาวิชาที่เน้นความเข้าใจเกี่ยวกับบทโน้ตสั้นมากกว่าการจำ นอกจากนี้ สมศักดิ์ ภู่วิภาดาวรรณ (2544, หน้า 21) ได้สรุปถึงหลักการสำคัญของเทคนิคการต่อชิ้นส่วนว่า คือ การพึ่งพาและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รวมไปถึงความรับผิดชอบต่อตนเองและต่อกลุ่มด้วย โดยผู้เรียนจะถูกแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อย โดยแต่ละความสามารถกัน แต่ละคนจะได้รับมอบหมายให้อ่านเนื้อเรื่องที่กำหนด และได้รับหัวข้อสำหรับผู้เชี่ยวชาญที่ต้องการศึกษาโดยละเอียด เมื่อผู้เรียนทุกคนที่ได้หัวข้อเดียวกันอ่านเนื้อเรื่องจบแล้ว จะร่วมกันอภิปรายถึงหัวข้อนั้นๆ หลังจากนั้นผู้เชี่ยวชาญก็จะกลับมายังกลุ่มของตนเพื่ออธิบายในส่วนที่ตนรู้ให้สมาชิกคนอื่นฟัง ในที่สุดผู้เรียนทุกคนจะต้องเรียนรู้เรื่องราวทั้งหมดเพื่อสามารถตอบคำถามที่ครอบคลุมเนื้อหาทุกหัวข้อ

ในด้านบทบาทของครูและผู้เรียนในวิธีการเรียนแบบใช้เทคนิคการต่อชิ้นส่วนนี้ จะแตกต่างจากบทบาทในการเรียนการสอนแบบดั้งเดิมมาก จากเดิมที่ครูเป็นผู้ควบคุมทุกอย่างในชั้นเรียน และเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ในเนื้อหาวิชาไปสู่ผู้เรียน จะต้องปรับเปลี่ยนมาเป็นผู้ที่ให้คำปรึกษาแก่ผู้เรียนแทน ครูมีบทบาทในการช่วยจัดกลุ่ม เป็นผู้สังเกตและคอยให้ความช่วยเหลือในกรณีที่ผู้เรียนมีปัญหา และเป็นผู้ประเมินความก้าวหน้าของผู้เรียนด้วย ในขณะที่บทบาทของผู้เรียนก็เปลี่ยนไปจากวิธีการสอนแบบดั้งเดิมอย่างสิ้นเชิง ผู้เรียนมิใช่เป็นเพียงผู้รับฟังคำสั่งจากครูแต่เพียงอย่างเดียว แต่ได้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอนมากขึ้น ได้มีการเข้ากลุ่มและมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในชั้นเรียน มีการร่วมกันแสดงความคิดเห็น อภิปราย ชักถาม และช่วยกันสรุปความเข้าใจ

ในการอ่านภายในกลุ่ม ผู้เรียนแต่ละคนมีบทบาทสำคัญต่อกลุ่มเท่าๆ กันที่จะช่วยให้กลุ่มประสบความสำเร็จได้ ด้วยเหตุนี้การเรียนโดยใช้เทคนิคการต่อชิ้นส่วนจะทำให้ผู้เรียนจะเห็นคุณค่าของตนเองและเพื่อนในกลุ่ม รวมทั้งมีการยอมรับ เห็นอกเห็นใจ ช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในกลุ่มอีกด้วย

ดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นว่า เทคนิคการต่อชิ้นส่วนนี้เป็นวิธีการที่เหมาะสมกับเนื้อหาในรายวิชาที่เกี่ยวกับบทสนทนาที่มากกว่าการท่องจำ ดังนั้นการนำเทคนิคการต่อชิ้นส่วนนี้มาใช้ร่วมกับเนื้อหาทางวรรณคดีจึงพบว่า มีความเหมาะสมในการนำมาสอนทักษะการอ่านในชั้นเรียน นอกจากนี้รูปแบบของการจัดกิจกรรมในห้องเรียนที่เน้นหลักการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้เรียน การฟังพากันและกันในกลุ่มของเทคนิคการต่อชิ้นส่วนและการเรียนแบบร่วมมือนั้น เมื่อนำมาใช้ร่วมกับการสอนการอ่านวรรณคดี ซึ่งเป็นบทประพันธ์ที่มีความงดงามทางภาษา มีการสะท้อนถึงทัศนคติ การดำเนินชีวิตของมนุษย์ และสอดแทรกหลักคุณธรรม จริยธรรม รวมถึงการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่เหมาะสมแล้ว จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะทางภาษา และทักษะทางอารมณ์ การรู้จักปรับปรุงตนเอง สร้างทัศนคติและแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเอง รู้จักปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่น และเรียนรู้วิธีการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่นได้ โดยเฉพาะกิจกรรมกลุ่มในชั้นระหว่างอ่าน ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ร่วมอภิปรายและเปลี่ยนความคิดเห็นกันในกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ และช่วยเหลือซึ่งกันและกันในกลุ่มครอบครัว รวมถึงการเข้ากลุ่มย่อยทำกิจกรรมในขั้นก่อนการอ่าน และขั้นหลังการอ่านด้วย

โดยสรุปแล้ว จึงสามารถกล่าวได้ว่าเทคนิคการต่อชิ้นส่วนนี้ นอกจากจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาความฉลาดทางสติปัญญาในการเรียนวิชาการอ่านวรรณคดีแล้ว ยังน่าจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะทางอารมณ์ควบคู่กันไปด้วย จากการปฏิสัมพันธ์กันในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั่นเอง ดังนั้นผู้วิจัยจึงเชื่อว่า การใช้เทคนิคการต่อชิ้นส่วนในการอ่านวรรณคดีจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความฉลาดทางอารมณ์เพิ่มสูงขึ้น และจะทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสรับรู้ถึงความงดงามของภาษา และซาบซึ้งกับเนื้อหาทางวรรณคดีโดยไม่รู้สึกลำบาก หรือคิดว่าเป็นเรื่องยากเกินความสามารถของตน อีกทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางด้านอารมณ์และจิตใจที่ดี สามารถปรับตัวให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่นอีกด้วย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการเรียนโดยเทคนิคการต่อชิ้นส่วนในการอ่านวรรณคดี
2. เพื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักศึกษาก่อนและหลังการเรียนโดยเทคนิคการต่อชิ้นส่วนในการอ่านวรรณคดี

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สถาบันราชภัฏเชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาวรรณคดีสำหรับเด็ก (1552303) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545

2. ตัวแปรที่ศึกษา

- 2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ เทคนิคการต่อชิ้นส่วนในการอ่านวรรณคดี
- 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และความฉลาดทางอารมณ์

สมมุติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาที่เรียนโดยเทคนิคการต่อชิ้นส่วนในการอ่านวรรณคดี มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น
2. นักศึกษาที่เรียนโดยเทคนิคการต่อชิ้นส่วนในการอ่านวรรณคดี มีความฉลาดทางอารมณ์เพิ่มขึ้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **เทคนิคการต่อชิ้นส่วนในการอ่านวรรณคดี** หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนที่แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อยประมาณ 3-4 คน โดยมีสมาชิกในแต่ละกลุ่มย่อยมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษต่างกัน โดยมีทั้ง เก่ง ปานกลาง และอ่อน และในการเรียนนั้นสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มซึ่งเรียกว่ากลุ่มครอบครัว จะได้รับมอบหมายให้ศึกษาลักษณะตัวละครต่างกันไป หรือศึกษา

ในหัวข้อที่ต่างกันไป แล้วสมาชิกต้องทำความเข้าใจกับตัวละครที่ได้รับ โดยไปรวมกลุ่มใหม่กับสมาชิกกลุ่มอื่นที่ได้ศึกษาตัวละครหรือหัวข้อที่ตรงกัน ต้องร่วมกันศึกษาและอภิปรายจนเป็นที่เข้าใจ แล้วกลับมายังกลุ่มครอบครัวเดิมของตน เพื่อถ่ายทอดความรู้ที่ได้ศึกษามาให้แก่สมาชิกในกลุ่มครอบครัวฟัง ในที่สุดผู้เรียนทุกคนและทุกกลุ่มก็จะมี ความเข้าใจในเรื่องวรรณคดีที่ตรงกัน เป็นภาพรวมที่สมบูรณ์ โดยวรรณคดีที่นำมาใช้กับเทคนิคนี้ จะเป็นเรื่องราวที่มีเนื้อหาที่จะช่วยเสริมสร้างความฉลาดทางอารมณ์ให้กับผู้เรียนสอดแทรกอยู่ด้วย

2. ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาทางด้านคำศัพท์ และไวยากรณ์ และความสามารถในการสรุปใจความสำคัญของเรื่อง ถ้าดับเหตุการณ์ตีความสำนวนหรือภาษาที่ใช้ในวรรณคดี ซึ่งไม่ได้ปรากฏโดยตรงจากเรื่องที่อ่าน และสามารถวิเคราะห์เหตุการณ์ต่างๆ รวมถึงลักษณะตัวละครในเรื่องที่อ่านได้ โดยวัดจากแบบทดสอบที่ใช้วัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. ความฉลาดทางอารมณ์ หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการรู้จักตนเอง และการมองชีวิต สามารถเรียนรู้ ควบคุม และจัดการกับอารมณ์ของตนเอง มีความเห็นอกเห็นใจ แสดงความเอื้ออาทร และรับรู้ถึงอารมณ์ความรู้สึกของผู้อื่นได้ มีการสร้างทัศนคติและแรงจูงใจที่ดีให้กับตนเอง และสามารถสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น เพื่อให้อยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข โดยวัดจากแบบทดสอบที่ใช้วัดความฉลาดทางอารมณ์ ซึ่งผู้วิจัยปรับมาจากแบบวัดความฉลาดทางอารมณ์ของกรมสุขภาพจิต (2545)

4. นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาชั้นปีที่ 3 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏเชียงใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา วรรณคดีสำหรับเด็ก (1552303) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ผู้สอนที่เกี่ยวข้องกับการอ่านวรรณคดีภาษาอังกฤษทราบแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น
2. ทำให้ผู้สอนทราบถึงแนวทางในการส่งเสริมความฉลาดทางอารมณ์ของผู้เรียน ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
3. เป็นแนวทางในการทำวิจัยเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านวรรณคดีภาษาอังกฤษต่อไป